

gen, ikke paa nogen Maade er Udtryk for, at man fra Regeringens Side ønsker at tage Afstand fra det i Betænkningen udtalte. Hvis altsaa det ærede Medlem mener, at der heri skulde ligge en Afsvækkelse, enten specielt for mit eget Vedkommende eller mere almindeligt for Regeringens Vedkommende, vil jeg dog haabe, at det ærede Medlem nu er blevet retledt i saa Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel har jo allerede været inde paa den ganske vidunderlige Udtryksform, som det ærede Medlem Hr. P. Munch valgte i Forbindelse med Spørgsmaalet om Telegrammet til Tyskland af 3. August, hvor der efter en ganske urigtig og vildledende Fremstilling af, hvad dette Telegram indeholdt, kom saadan en parentetisk Bemærkning, en ubetydelig Tilføjelse, som i Virkeligheden var Udtryk for det, der var det faktiske, nemlig at Erklæringen indeholdt ikke Udtalelsen om, at Danmark under ingen Omstændigheder vilde gaa ind i Krigen, men derimod en Udtalelse om, at Danmark under ingen Omstændigheder vilde gaa ind i Krigen paa en bestemt Maade.

Det ærede Medlem var saa igen inde paa Spørgsmaalet om Fordelingen af Forsvarsstyrken. Det er i Forbindelse med dette Spørgsmaal, jeg har udtalt min Forbavelse over, at det ærede Medlem er saa sart overfor den Bedømmelse af den radikale Regerings Optræden, som er udtalt i Betænkningen, og som kun giver Udtryk for den Opfattelse, at man i hvert Tilfælde ikke har været i Stand til at oplyse for Kommissionen, at alle Hensyn er sket Fyldest ved Formen for Tilkendegivelsen af Ønsket om den ligelige Neutralitet. Det undrer mig, at det ærede Medlem overfor Spørgsmaalet om Fordelingen gentager, hvad jeg ved han — jeg har desværre ikke haft Lejlighed til at høre det — har udtalt her i Tinget, ligesom det ogsaa er blevet udtalt, i hvert Fald refereret som udtalt, ved et Møde, hvor det ærede Medlem har talt, nemlig, at Hensigten er at have de to Trediedele af Hæren til Disposition ved Landgrænsen. Vi maa jo i denne Sammenhæng se paa, hvorledes man tænker sig Hæren garnisoneret. Hvad man vil kunne have til Disposition i alvorlige Tider paa det ene eller det andet Sted i Landet, ved Landgrænsen eller andet Sted, hvor det maatte være fornødent, afhænger selv-

følgelig af den hele militærpolitiske Situation i det givne Øjeblik. Og det ærede Medlem, som er ude i en Agitation i denne Sammenhæng, skulde saa vist ikke betænke sig paa at sige, at man i givet Tilfælde kunde tænke sig de tre Trediedele, hele Hæren, anbragt ved Landgrænsen. Føler det ærede Medlem sig overbevist om, at der ikke kunde komme til at foreligge en saadan militærpolitisk Situation, som gjorde det uformødent at have til Disposition danske Hærstyrker paa Øerne, men gjorde det fornødent at have dem andetsteds i Landet, ved Landgrænsen? Ja, det er et Tankeeksperiment; jeg tror ikke, det har meget med Virkeligheden at gøre, men at Ordningen aabner Mulighed derfor, hvis de militærpolitiske Forhold tillader det, er dog ganske givet. Det ærede Medlem kunde akkurat lige saa godt stille sig op og fremsætte denne Paastand, som han kan stille sig op og fremsætte Paastanden om de to Trediedele.

Saa siger det ærede Medlem, at han aldrig har kunnet faa en Begrundelse for, at man foretager en Ændring i Garniseringsforholdene, som lægger større Styrker i Jylland og mindre Styrker paa Sjælland, end der tidligere var. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem venter at faa som Resultat af dette Spørgsmaal og dets Besvarelse, for det ærede Medlem ved jo saa godt som nogen, hvad Grunden er. Grunden er den ganske simple, at de militærpolitiske Forhold i Verden er ændret, ikke mindst i vore Egne, at Østersøen ikke længere er det Brændpunkt i Verdenspolitikken, som den tidligere var, og at som Følge deraf Faren for, at krigsførende, hvis Interesser knytter sig til Besiddelsen af Østersøen, kunde ønske at sætte sig i Besiddelse af dansk Landomraade ved Adgangene til dette Hav, derfor ikke er nær saa stor nu, som den tidligere har været. Det er Forklaringen. Det ærede Medlem vil sikkert ikke være uenig med mig i, at disse Forhold er ændret, at Østersøens Stilling som verdenspolitisk betydningsfuldt Omraade i betydelig Grad er ændret, og man tør forvente, at denne Ændring ikke vil undergaa væsentlige Forskydninger i de nærmest kommende Aar. Naar dette er Tilfældet, saa bliver det jo ganske selvfølgelig og naturligt, at vi ved vort Militærvæsen